Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 19. Warszawa, dnia 13 lipca 1929 r. Rok XI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr., z przesyłką zwyczajną 90 gr., poleconą 1 zł. 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr., tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 151-67, tel. Administracji Min. Sk. 84-26.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ: **Podatki bezpośrednie: 198.** Okólnik L. DV. 7086/1 z dnia 28 maja 1929 r. w sprawie stosowania przepisów ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (D. U. R. P. Nr. 73 poz. 72). **199.** Okólnik L. DV. 1223/3 z dnia 5 maja 1929 r. w sprawie podatku od lokali. **200.** Okólnik L. DV. 2518a/4 z dnia 10 czerwca 1929 r. w sprawie zaliczenia do personelu aptek. **201.** Okólnik L. DV. 5348/4 z dnia 24.VI. 1929 r. w sprawie podatku przemysłowego od obrotu

Opłaty stemplowe: 202. Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych.

Podatki konsumcyjne: 203. Okólnik L. DVI. 675/KT/29 z dnia 18.VI. 1929 r. w sprawie zbyt niskich podmurowań. pod przyrządami kontrolnemi i niewygodnego do nich dostępu.

Monopol Tytoniowy: 204. Okólnik Dyrekcji P. M. T. L. 20527/IV/2/29 z dnia 21 czerwca 1929 r. w sprawie przeniesienia Urzędu Wykupu Tytoniu z Warszawy do Lublina. **205.** Rozporz. Min. Skarbu z dnia 27 maja 1929 r. w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży importowanych wyrobów tytoniowych.

Przepisy celne: 206. Rozporz. Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 11 czerwca 1929 r. o dalszem zawieszeniu cła wywozowego na ługi glicerynowe pomydlane. **207.** Rozporz. Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 12 czerwca 1929 r. o ulgach celnych dla maszyn, aparatów i t. n. w. walczaków niewyrabiancyb w kraju. **208.** Rozporz. Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 czerwca. 1929 r. w sprawie uchylenia cła wywozowego od owsa. **209.** Obwieszczenie Ministrów: Skarbu oraz Przem. i Handlu z dnia 12 czerwca 1929 r. o wykazie związków eksportowych, uprawnionych do wydawania zaświadczeń w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 26 kwietnia 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie ryżu wyłuszczonego polerowanego oraz produktów ryżowych. **210.** Okólnik Ministra Skarbu L. D.IV/725/3/29 z dnia 12 czerwca 1929 r. w sprawie polsko-łotewskiego traktatu handlowego i nawigacyjnego, podpisanego w dniu 12 lutego 1929 roku. **211.** Rozporządz. Ministrów: Skarbu, Przem. i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 29 kwietnia 1929 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 23 lutego 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 czerwca 1929 r. Nr. 43, poz. 356).

Wiadomości nieurzędowe.

Podatki bezpośrednie.

198.

OKÓLNIK L. D. 7086/1.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych.

W celu wyjaśnienia poruszonych na zjazdach naczelników Urzędów Skarbowych wątpliwości przy stosowaniu w praktyce przepisów ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 721), Ministerstwo Skarbu ustala co następuje:

Za czynności organu egzekucyjnego, dokonane u płatnika w celu ściągnięcia zaległości podatkowych koszty egzekucyjne, przewidziane w punkcie 2 art. 7 wymienionej ustawy należą się również w tym wypadku, gdy organ egzekucyjny po przybyciu do płatnika celem wyegzekwowania zaległości, zajęcia nie dokona z przyczyn od niego niezależnych, np. z powodu nieznalezienia przedmiotów podlegających zajęciu, lub z powodu usunięcia ruchomości przed zajęciem i t. p.

Koszty egzekucyjne należą się również w tym wypadku, gdy władza skarbowa na podstawie przysługujących jej uprawnień dokona zajęcia należności dłużnika u osób trzecich.

Natomiast nie należą się koszty egzekucyjne, jeżeli władza skarbowa ze względu na brak ru-

chomości podlegających zajęciu nie dokonała żadnych kroków egzekucyjnych i w celu pokrycia zaległości podatkowych wystąpiła za pośrednictwem Prokuratorji Generalnej na drogę sądową z akcją cywilną celem sprzedaży względnie uzyskania zakazu sprzedaży nieruchomości dłużnika lub ograniczyła się wyłącznie do zabezpieczenia zaległości na hipotece dłużnika, ponieważ samo wszczęcie akcji na drodze sądowej nie uprawnia władz skarbowych do poboru kosztów egzekucyjnych.

Również nie należy pobierać kosztów egzekucyjnych w wypadku hipotecznego zabezpieczenia rozłożonych na raty należności skarbowej.

Zarazem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zajęcie wyrobów monopolowych (spirytus, tytoń, zapałki i t. p.) na poczet zaległości podatkowych jest dopuszczalne oraz że ceny zajętych wyrobów należy oznaczać w nakazie sekwestracyjnym ściśle według obowiązującego cennika, ustanowionego dla danej grupy wyrobów.

W wypadkach wątpliwych należy się zwracać o wyjaśnienie do właściwego Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopoli Państwowych.

Sprzedaż z licytacji wyrobów monopolowych poniżej obowiązującej ceny sprzedażnej dopuszczalna jest tylko w drugim terminie licytacji, gdy pierwsza licytacja ze względu na cenę nie dojdzie do skutku.

Sprzedaż z licytacji za zaległości podatkowe wyrobów monopolowych oddanych koncesjonarjuszom przez właściwe Dyrekcje Monopolu do sprzedaży komisowej i stanowiących własność Dyrekcji Monopolu jest niedopuszczalna.

Warszawa, dnia 28 maja 1929 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

199.

OKÓLNIK L. D. V. 1223/3.

Do wszystkich Izb Skarbowych z wyjątkiem Izby Skarbowej w Łucku i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Okólnikiem z dnia 28 sierpnia 1928 r. L. D. V. 2411/3 zarządziło Ministerstwo Skarbu zwolnienie lokali dozorców więziennych w zabudowaniach więziennych od podatków od lokali.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wszyscy pracownicy więzienni, którzy zamieszkują w budynkach więziennych są wolni od tego podatku pod warunkiem, że z charakterem wykonywanych przez nich obowiązków służbowych ich zamieszkanie tam jest ściśle związane.

Powyższe zarządzenie należy podać do wiadomości magistratów.

Warszawa, dnia 5 maja 1929 r.

za Dyrektora Departamentu
(—) *P. Michalski.*

200.

OKÓLNIK L. D. V. 2518a/4.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z potrzebami lecznictwa i zdrowotności publicznej Ministerstwo Skarbu zezwala, aby magistrowie farmacji **w pierwszym roku praktyki** nie byli zaliczani do personelu aptek, który służy za podstawę do określania kategorji świadectwa przemysłowego dla aptek w myśl rozdz. XIV części II A. załącznika do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Właściciele aptek, w których wymienieni wyżej praktykanci będą zatrudnieni, winni wykazać się pisemnem poleceniem oddziału farmaceutycznego jednego z krajowych uniwersytetów, upoważniającem odnośnego magistra do odbycia praktyki.

O powyższem zarządzeniu należy zawiadomić władze podatkowe I instancji z tem, że obowiązuje ono od dnia 1 stycznia 1929 r.

Warszawa, dnia 10 czerwca 1929 r.

w z. Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

201.

OKÓLNIK L. D. V. 5348/4.

Do
Wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Na zasadzie art. 94 punkt 1 (ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zawiesza pobór podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od tranzakcyj eksportowych owsem, dokonanych w okresie począwszy od dnia 1 lipca 1929 r.

Ulgę niniejszą należy stosować przy ścisłem przestrzeganiu przepisu ustępu pierwszego § 9 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 560).

O powyższem zarządzeniu należy zawiadomić władze podatkowe I instancji.

Warszawa, dnia 24 czerwca 1929 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu.
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Opłaty stemplowe.

202.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu *).

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

216. *(art. 52 p. 1, art. 54 p. 1).* Wykładnia Nr. 85, ogłoszona w N-rze 24 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z r. 1927, przestaje obowiązywać, a w jej miejsce wstępuje tekst następujący:

Wykładnia niniejsza tyczy się umowy, na mocy której właściciel nieruchomości (A) oddaje ją na własność osobie B, nakładając na osobę B obowiązek do świadczeń bądź na rzecz zbywcy (A) bądź na rzecz osób trzecich (C, D, E), bądź zarówno na rzecz zbywcy jakoteż na rzecz osób trzecich; przytem zbywca nieruchomości (A) oraz jej nabywca (B) są złączeni węzłem rodzinnym lub do rodzinnego zbliżonym (łączy ich węzeł małżeński albo węzeł pokrewieństwa lub powinowactwa albo B został przysposobiony przez A lub jest jego wychowankiem). Wykładnia niniejsza ma na celu ustalenie, czy i w jakiej mierze kontrakt, o którym mowa, podlega opłacie stemplowej na mocy punktu 1 art. 52 u. o. s. oraz czy i w jakiej mierze podlega przepisom o opodatkowaniu darowizn.

I. Świadczenia na rzecz osób trzecich.

Jeżeli świadczenie na rzecz osoby trzeciej nie ma na celu umorzenia wierzytelności tej osoby, to zobowiązanie nabywcy nieruchomości do świadczenia na rzecz osoby trzeciej podlega przepisom o opodatkowaniu darowizn. Wysokość podatku od darowizn ustala się według stosunku między zbywcą nieruchomości (A) a osobą trzecią. Jeżeli nabywca nieruchomości (B) jest obowiązany do świadczeń na rzecz kilku osób trzecich, to podatek od darowizn ustala się co do każdej z tych osób oddzielnie.

Kwalifikacja prawna umowy o przejście własności nieruchomości z A na B.

1) Umowa, na mocy której nabywca nieruchomości (B) jest obowiązany do świadczeń wyłącznie na rzecz zbywcy (A).

Najczęściej zdarzające się świadczenia nabywcy wobec zbywcy są następujące:

a) wypłata — na rzecz zbywcy — ściśle oznaczonej kwoty pieniężnej, płatnej bądź przy podpisaniu umowy, bądź potem w oznaczonym terminie, bądź ratami (cechą charakterystyczną tego świadczenia jest okoliczność, że — w razie śmierci uprawnionego, t. j. zbywcy nieruchomości, A, przed wypłatą lub całkowitą wypłatą owej sumy pieniężnej — wierzytelność przechodzi na spadkobierców uprawnionego),

b) ustanowienie na rzecz zbywcy dożywotniego użytkowania bądź całej zbytej nieruchomości, bądź jej części fizycznej lub idealnej,

c) świadczenia perjodyczne na rzecz zbywcy, w pieniądzach lub w naturze, ustanowione na czas jego życia,

d) przejęcie przez nabywcę (B) długów i innych ciężarów (hipotekowanych lub niehipotekowanych), które istniały i obciążały zbywcę (A) przed sporządzeniem kontraktu, o którym mowa.

Ad a) Jeżeli nabywca (B) zobowiązuje się wyłącznie do wypłacenia zbywcy oznaczonej sumy pieniężnej i ta suma nie jest niższa od wartości nieruchomości, to umowa podlega (na mocy art. 52, punktu 1, u. o. s.), jako sprzedaż nieruchomości, opłacie stemplowej w myśl zasad, podanych w rozdziale dziesiątym u. o. s. Jeżeli zaś suma pieniężna, do której wypłaty B jest zobowiązany wobec A, jest niższa od wartości nieruchomości, to umowa jest tranzakcją **mieszaną**, częściowo sprzedażą, a częściowo darowizną (negotium mixtum cum donatione) i podlega **dwom** daninom publicznym, a mianowicie — opłacie stemplowej w myśl rozdziału dziesiątego u. o. s.: od sumy pieniężnej, którą nabywca (B) jest obowiązany wypłacić zbywcy (A), oraz podatkowi od darowizn, przyczem przedmiotem darowizny jest różnica między wartością nieruchomości a ową sumą pieniężną.

Ad b) i c) Jeżeli zobowiązanie nabywcy nieruchomości (B) wobec zbywcy (A) obejmuje wyłącznie świadczenia, wymienione wyżej pod b) i c) (ustanowienie użytkowania nieruchomości lub świadczenia perjodyczne lub jedno i drugie), i wartość tych świadczeń, obliczona według przepisów o opodatkowaniu darowizn, wynosi mniej, niż wartość nieruchomości, to umowa podlega wyłącznie przepisom o opodatkowaniu darowizn. Jeżeli zaś wartość świadczeń ad b) i c) równa się wartości nieruchomości lub ją przewyższa, to umowa podlega wyłącznie opłacie stemplowej według zasad rozdziału dziesiątego u. o. s., przyczem podstawa wymiaru opłaty stemplowej nie może być przyjęta w kwocie niższej, niż wartość świadczeń ad b) i c), obliczona według rodziału drugiego u. o. s. (art. 7 ustęp drugi u. o. s.).

Ad a), b), c), Jeżeli nabywca nieruchomości (B) jest obowiązany wobec zbywcy (A) do wypłacenia oznaczonej sumy pieniężnej (ad a), a nadto ustanawia na jego rzecz dożywotnie użytkowanie nieruchomości (ad b) i jest też obowiązany do świadczeń perjodycznych (ad c), to **w każdym razie** należy się **opłata stemplowa** według zasad rozdziału dziesiątego u. o. s. **od kwoty sumy pieniężnej** (ad „a").

Co się tyczy **różnicy** między wartością nieruchomości a sumą ad „a", należy — zgodnie z zasadami, podanemi wyżej pod nagłówkiem „Ad b) i c)" porównać kwotę, która wyraża ową różnicę z wartością świadczeń ad b) i c), obliczoną według przepisów o opodatkowaniu darowizn. Jeżeli ta wartość **równa** się owej różnicy lub ją **przewyższa** to także od owej różnicy należy się opłata stemplowa w myśl rozdziału dziesiątego u. o. s.; jeżeli zaś wartość świadczeń ad b) i c), obliczona według przepisów o opodatkowaniu darowizn, wynosi **mniej**, niż różnica między wartością nieruchomości, a oznaczoną sumą pieniężną ,to do tej różnicy mają zastosowanie przepisy o opodatkowaniu darowizn.

Ad d) Jeżeli nabywca (B), nie zobowiązując się do świadczeń, wymienionych wyżej pod a) b) i c), jedynie przejmuje długi i ciężary, które istniały przed zawarciem umowy, będącej przedmiotem niniejszej wykładni, i zarazem suma tych długów i ciężarów wynosi **mniej** niż wartość nieruchomości, to umowa podlega przepisom o opodatkowaniu darowizn. Jeżeli zaś suma długów i ciężarów równa się wartości nieruchomości lub ją przewyższa, to umowa podlega wyłącznie opłacie stemplowej.

2) Umowa, na mocy której nabywca nieruchomości jest obowiązany do świadczeń wyłącznie na rzecz osób trzecich.

Umowa taka podlega wyłącznie przepisom o opodatkowaniu darowizn, a mianowicie nawet wtedy, gdy wartość świadczeń na rzecz osób trzecich równa się wartości nieruchomości lub ją przewyższa. Jeżeli więc wartość świadczeń na rzecz osób trzecich jest niższa od wartości nieruchomości, to umowa o przejście własności nieruchomości z A na B podlega podatkowi od darowizny, a za podstawę wymiaru bierze się różnicę między wartością nieruchomości, a wartością świadczeń na rzecz osób trzecich. Ten podatek ma być uiszczony niezależnie od podatków, które w myśl zasad, podanych wyżej w dziale I, należą się od ustanowienia świadczeń na rzecz osób trzecich.

3) Umowa, na mocy której nabywca nieruchomości jest obowiązany do świadczeń zarówno na rzecz zbywcy jakoteż na rzecz osób trzecich.

Do umowy takiej — jeżeli zobowiązanie wobec zbywcy obejmuje świadczenia, wymienione wyżej w punkcie 1 pod a), b), c) — mają zastosowanie zarówno odpowiednie zasady, podane wyżej w punkcie 1 jak również podane w punkcie 2). Należy więc postąpić tak, jak gdyby zostały zawarte trzy umowy: umowa **pierwsza,** na mocy której osoba A oddaje osobie B na własność część odnośnej nieruchomości wzamian za oznaczoną sumę pieniężną (ad a), płatną na rzecz osoby, A, przyczem wartość owej części równa się tej sumie pieniężnej; **druga,** na mocy której osoba A oddaje osobie B na własność dalszą część tejże nieruchomości wzamian za świadczenia, wymienione wyżej pod b) i c), przyczem wartość tej części nieruchomości równa się różnicy między wartością całej nieruchomości, a kwotą, wynikłą z zesumowania ściśle oznaczonej sumy pieniężnej (ad a) i wartości świadczeń na rzecz osób trzecich; **trzecia,** na mocy której osoba A oddaje resztę tejże nieruchomości osobie B, a ta ostatnia zobowiązuje się wyłącznie do świadczeń na rzecz osób trzecich, przyczem wartość owej reszty równa się wartości świadczeń na rzecz osób trzecich.

Przykłady:

Osoba A oddaje na własność osobie B nieruchomość wartości 100.000 zł. Nabywca (B) jest obowiązany na rzecz zbywcy (A): do wypłacenia 20.000 zł. oraz do świadczeń perjodycznych na czas życia zbywcy, których wartość, obliczona według przepisów o opodatkowaniu darowizn, wynosi 15.000 zł.; nadto B jest obowiązany do wypłacenia osobom trzecim (C, D, E) łącznej kwoty 35.000 zł.

Należy uiścić (niezależnie od podatków od darowizn, które należą się od ustanowienia świadczeń na rzecz (C, D, E): opłatę stemplową według rozdziału dziesiątego u. o. s. od 20.000 zł. (umowa „pierwsza") oraz podatek od darowizn od 30.000 zł. (umowa „druga"). Ta ostatnia kwota została obliczona w sposób następujący: Od wartości całej nieruchomości t. j. 100.000 zł. została potrącona kwota 55.000 zł., wynikła z zesumowania należnej zbywcy ściśle oznaczonej sumy pieniężnej t. j. 20.000 zł. oraz wartości świadczeń na rzecz osób trzecich t. j. 35.000 zł. Różnica między 100.000 a 55.000 wynosi 45.000 i wyraża wartość brutto „części nieruchomości", stanowiącej przedmiot fikcyjnej umowy „drugiej". Potrąciwszy wreszcie od 45.000 zł. wartość świadczeń perjodycznych, ustanowionych na czas życia zbywcy t. j. 15.000 zł., otrzymujemy 30.000 zł. jako sumę, o którą osoba B na skutek darowizny się wzbogaca, która więc ma służyć za podstawę wymiaru podatku od darowizny, zdziałanej przez osobę A na rzecz osoby B.

Od fikcyjnej umowy „trzeciej" nie należy się żadna danina publiczna, a mianowicie zgodnie z zasadą, podaną wyżej pod 2, gdyż wartość „reszty nieruchomości", stanowiącej przedmiot umowy „trzeciej" równa się wartości świadczeń na rzecz osób trzecich.

Przykład drugi:

Osoba A oddaje na własność osobie B nieruchomość wartości 100.000 zł. Nabywca (B) jest obowiązany na rzecz zbywcy (A): do wypłacenia 20.000 zł. oraz do świadczeń perjodycznych na czas życia zbywcy, których wartość, obliczona według przepisów o opodatkowaniu darowizn, wynosi 50.000 zł.; nadto B jest obowiązany do wypłacenia sobom trzecim (C, D, E) łącznej kwoty 40.000 zł.

Należy uiścić (niezależnie od podatków od darowizn, które należą się od ustanowienia świadczeń na rzecz C, D, E) opłatę stemplową w myśl rozdziału dziesiątego ,a mianowicie od kwoty 70.000 zł., wynikającej z zesumowania kwot: 20.000 zł. i 50.000 zł. z których pierwsza wyraża świadczenie „ad a)", druga wartość świadczeń „ad c)". Gdy bowiem kwota, wynikająca z zesumowania świadczenia „ad a" (wynoszącego 20.000 złotych) i wartości świadczeń na rzecz osób trzecich, wynoszącej 40.000 zł. równa się 60.000 zł., przeto po potrąceniu tej sumy od wartości całej nieruchomości t. j. od 100.000 zł. otrzymujemy 40.000 zł. jako wartość brutto „części nieruchomości", stanowiącej przedmiot fikcyjnej umowy „drugiej". Gdy zaś wartość świadczeń „ad c" t. j. kwota 50.000 zł. jest **wyższa** od wartości brutto przedmiotu umowy „drugiej", przeto w myśl zasady, podanej wyżej w dziale II 1), pod nagłówkiem „Ad b) i c)", opłata stemplowa w myśl rozdziału dziesiątego u. o. s. należy się (nietylko od fikcyjnej umowy „pierwszej") lecz również od fikcyjnej umowy „drugiej".

Od fikcyjnej umowy „trzeciej" nie należy się żadna danina publiczna, a mianowicie z przyczyn, podanych wyżej w przykładzie pierwszym.

III. Przejęcie długów i ciężarów.

Jeżeli nabywca (B) przejmuje długi i ciężary, które istniały przed zawarciem umowy, będącej przedmiotem niniejszej wykładni, i zarazem jest obowiązany do świadczeń na rzecz zbywcy, wymienionych wyżej w dziale II (punkcie 1) pod a), b), c), tudzież do świadczeń na rzecz osób trzecich, to może zajść kolizja między dwoma przepisami prawnemi: Z jednej strony art. 7 (ustęp drugi) u. o. s., głosi, że kwotę przejętych długów i ciężarów zalicza się do „świadczeń wzajemnych", a wartość rzeczy, mająca służyć za podstawę wymiaru opłaty stemplowej, nie może być przyjęta w sumie niższej niż łączna wartość wszystkich świadczeń wzajemych; z drugiej strony w mysl przepisów o opodatkowaniu darowizn podstawę wymiaru stanowi **czysta** wartość przedmiotu darowizny, a celem jej obliczenia należy od wartości brutto potrącić między innemi przejęte długi i ciężary.

Celem usunięcia tej kolizji należy ustalić proporcjonalną część długów i ciężarów, która ma być wliczona do podstawy wymiaru opłaty stemplowej, a mianowicie ułożyć proporcję według następującego schematu:

X : dłc = st. : wbr.

W tej proporcji znak „dłc" oznacza długi i ciężary; „st" — kwotę, któraby stanowiła podstawę wymiaru opłaty stemplowej, gdyby długi i ciężary nie istniały: „wbr" — wartość brutto nieruchomości. Wynik proporcji dolicza się do kwoty, umieszczonej w proporcji w miejscu, wskazanem przez znak „st"; suma w ten sposób ustalona stanowi ostateczną podstawę wymiaru opłaty stemplowej.

Celem ustalenia podstawy wymiaru **podatku od darowizn** należy potrącić od wartości brutto:

1) kwotę, wymienioną w proporcji w miejscu, wskazanem przez znak „st",

2) (oprócz innych pozycyj potrącalnych) **całą** kwotę, wymienioną w proporcji w miejscu, wskazanem przez znak „dłc".

Przykład: Wartość brutto nieruchomości wynosi 100.000 zł., świadczenia na rzecz zbywcy: ad a) (oznaczona suma pieniężna) 20.000 zł.; ad c) (świadczenia perjodyczne na czas życia zbywcy) 15.000 zł.; świadczenia na rzecz osób trzecich 30.000 zł.; długi 10.000 zł. Proporcja według podanego wyżej schematu jest następująca:

X : 10.000 = 20.000 : 100.000.

Wynik proporcji, wynoszący 2.000 zł., doliczamy do „st" t. j. do kwoty 20.000 zł.; suma w ten sposób ustalona t. j. kwota 22.000 zł. stanowi ostateczną podstawę wymiaru **opłaty stemplowej**.

Następnie od wartości brutto (100.000 zł.) potrącamy 75.000 zł. t. j. 20.000 („st") plus 15.000 (ad c) plus 30.000 (świadczenia na rezcz osób trzecich (plus 10.000) („dłc"). Różnica wynosząca 25.000 zł. stanowi podstawę wymiarę **podatku od darowizn.**

IV. Darowizna, której przedmiotem jest należna zbywcy cena sprzedaży.

Jeżeli właściciel nieruchomości (A) sprzedaje ją za oznaczoną sumę pieniężną osobie (B), która z osobą A jest połączona węzłem rodzinnym lub do rodzinnego zbliżonym i zarazem sprzedawca **zrzeka się** ceny sprzedaży w całości lub w części **bez odpłaty,** postanawiając, że kwotę, której się zrzeka, przekazuje bądź tylko kupującemu bądź osobom trzecim, to przyszły do skutku dwie grupy umów: 1) umowa sprzedaży, która podlega opłacie stemplowej w myśl rozdziału dziesiątego u. o. s. według całej ceny sprzedaży, oraz 2) umowy o darowiznę na rzecz kupującego i osób trzecich, którym część ceny sprzedaży została przekazana. Grupa 2 podlega przepisom o opodatkowaniu darowizn.

Jeżeli sprzedawca, zrzekając się ceny sprzedaży lub jej części, zastrzega dla siebie **świadczenia wzajemne,** np. świadczenia perjodyczne na czas swego życia, a wartość tych świadczeń wzajemnych bądź równa się tej części ceny, którą sprzedawca przekazał kupującemu bądź ją przewyższa, to niema darowizny na rzecz kupującego; jeżeli wartość świadczeń na rzecz sprzedawcy przewyższa część ceny, przekazaną kupującemu, to za podstawę wymiaru opłaty stemplowej w myśl rozdziału dziesiątego u. o. s. bierze się kwotę wynikającą z zesumowania: a) całej ceny sprzedaży i b) różnicy między wartością świadczeń, które sprzedawca sobie zastrzegł, a częścią ceny, przekazaną kupującemu (L. D. V. 11532/6/27).

217. *(art. 72, 90 i 119).* Pismo, zaopatrzone w nagłówek: „Wyciąg z konta" albo „Wyciąg z rachunku bieżącego" lub zaopatrzone po stronie lewej w nagłówek: „Winien", a po stronie prawej w nagłówek: „Ma" (lub w nagłówki analogiczne), a wymieniające bądź: 1) należność wystawcy pisma wobec odbiorcy za sprzedane rzeczy ruchome lub świadczone usługi, bądź 2) należności odbiorcy pisma wobec wystawcy za sprzedane rzeczy ruchome lub świadczone usługi, bądź 3) zarówno wystawcy wobec odbiorcy (ad 1) jakoteż wyżej określone należności odbiorcy wobec wystawcy (ad 2), jest pismem, przewidzianem w art. 72 względnie w art. 91 (ustępie drugim) u. o. s., t. j. stwierdzającem „wykonanie przez sprzedawcę umowy o sprzedaż rzeczy ruchomej" względnie „wykonanie umowy o świadczenie usług przez osobę, która się do nich zobowiązała" i wymieniającem należność za rzecz sprzedaną, względnie za świadczone usługi. Pismo zatem, o którem mowa, podlega opłacie w wysokości 0,2% względnie 1%, przewidzianej w art. 72 i 90 (ustępie drugim) przyczem w przypadku, wymienionym wyżej pod 3), ma być uiszczona opłata zarówno od sumy należności, która służy wystawcy pisma wobec odbiorcy, jako też od sumy należności, która służy odbiorcy pisma wobec wystawcy.

Jeżeli pismo, o którem mowa: a) zostało wydane przez przedsiębiorstwo, trudniące się czynnościami bankowemi albo jeżeli zostało wydane przez przemysłowca lub kupca innemu przemysłowcowi lub kupcowi i zarazem b) bądź zostało ujęte w formę podaną wyżej pod 3), bądź — wymieniając tylko należności za sprzedane rzeczy ruchome lub za świadczone usługi, które służą *wystawcy* pisma albo *tylko* należności za sprzedane rzeczy ruchome lub za świadczone usługi, które służą

odbiorcy pisma — zarazem przeciwstawia tym należnościom należności drugiej strony wynikające nie ze sprzedaży rzeczy ruchomych, lub z umowy o świadczenie usług, ale z tytułów innego rodzaju (np. z tytułu *wpłacenia* pewnych kwot *na poczet* należności za sprzedane rzeczy ruchome), a zatem stwierdza saldo debetowe względnie kredytowe — to podlega (niezależnie od opłaty, przewidzianej w art. 72 względnie 90) *nadto* opłacie w wysokości 20 gr. od arkusza, przewidzianej w art. 119 u. o. s.

Pismo, o którem mowa, nie podlega jednak opłacie, przewidzianej w art. 72 względnie 90 (ustępie drugim), o ile należności, wymienione w takiem piśmie, zostały już poprzednio stwierdzone pismem, wymienionem w art. 72 względnie 90 (ustępie drugim) u. o. s., i od tego pisma poprzedniego uiszczono opłatę w myśl art. 72, względnie 90; o tyle bowiem (w myśl ustępu czwartego art. 72) stosuje się art. 3. Pismo, o którem mowa, nie podlega też opłacie, przewidzianej w art. 72, względnie 90 (ustępie drugim), o ile od *umowy* sprzedaży względnie o świadczenie usług, o której wykonanie się rozchodzi, uiszczono już opłatę, przewidzianą w art. 66 lub 67 lub 90 (ustępie pierwszym); o tyle bowiem pismo, o którem mowa, jest wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 73 punktu 2 u. o. s. (L. D. V. 7325/6/28).

218. *(art. 142, punkt 1).* Podanie, zawierające zawiadomienie o rozpoczęciu czynności względnie o zamianie siedziby mierniczego przysięgłego (§§ 26 i 27 rozporządzenia z dn. 28 czerwca 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 71 poz. 412) albo też o rozpoczęciu względnie przerwie praktyki u mierniczego przysięgłego (§ 36 powołanego rozporządzenia), jest wolne od opłaty stemplowej, ponieważ urząd wojewódzki, po otrzymaniu powyższego podania, poprzestaje na zapisaniu zgłoszenia do właściwego rejestru, nie zawiadamiając o tem interesowanego (L. D. V. 4138/6/29).

Podatki konsumcyjne.

203.

OKÓLNIK L. D. VI 675/KT/29.

W sprawie zbyt niskich podmurowań pod przyrządami kontrolnemi i niewygodnego do nich dostępu.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i do Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

Załączając poniżej wyciąg z protokółu posiedzenia Komitetu Technicznego przy Departamencie Akcyz i Monopolów z dnia 16 maja 1929 r. w sprawie w nagłówku podanej, poleca się wydać stosowne zarządzenia w myśl uchwały Komitetu.

„Do punktu 5 porządku dziennego Kierownik Komitetu Technicznego inż. Wodzianicki wyjaśnia, iż w niektórych gorzelniach sporządzono podmurowania pod przyrządem kontrolnym zbyt niskie, a nieraz za szerokie, co bardzo utrudnia tarowanie przyrządów i sprawdzanie obrotów koła alkoholowego, a nawet i codzienne odczytywanie liczników.

W sprawie powyższej Komitet uchwalił, ażeby w miarę możności niskie podmurowania podnosić do wysokości 80 cm. (od 75 do 80 cm.), gdy zaś przyrząd jest ustawiony zbyt daleko od przedniej ściany podmurowania, ustawiać go przy przeróbce podmurowania na odległości 5—7 cm. od przedniej ściany. Powyższe przeróbki należy dokonywać wogóle tylko przy okazji większych przeróbek w gorzelniach, lub gdy przedsiębiorca sam zechce podnieść podmurowanie. Nie należy także prowadzić rur z przedniej strony podmurowania, ponieważ utrudniają czynności przy przyrządach".

Warszawa, dnia 18 czerwca 1929 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *A. Krahelski.*

Monopol tytoniowy.

204.

OKÓLNIK L. 20527/IV 2/29.

W sprawie przeniesienia Urzędu Wykupu Tytoniu z Warszawy do Lublina.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach, wszystkich Dyrekcyj Ceł oraz Zakładów i Urzędów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Wobec przeniesienia z dn. 1 maja 1929 r. siedziby Urzędu Wykupu Tytoniu w Warszawie do Lublina, należy przeznaczone dla tego Urzędu przesyłki konfiskat tytoniowych (niefermentowany surowiec tytoniowy) z okręgów Izb Skarbowych w Warszawie, Lublinie, Łodzi i Kielcach skierowywać pod nowym adresem Urzędu, który brzmi: Lublin, ul. Krakowskie Przedmieście 20, II piętro.

Wobec postanowień niniejszego zarządzenia, ulegają odpowiedniej zmianie postanowienia okólnika z dn. 31.I. 1929 r., ogłoszonego w Dz. U. M. S. Nr. 5/29 poz. 50.

Warszawa, dnia 21 czerwca 1929 r.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego:
(—) *Dr. Kreutz.*

205.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 maja 1929 r.

w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży importowanych wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujący cennik dodatkowy detalicznej sprzedaży importowanych wyrobów tytoniowych:

Papierosy taryfy wyrobów importowanych:

L. p.	Firma	Nazwa wyrobu	Cena za: 50 sztuk		20 sztuk		10 sztuk		1 sztuk	
			Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
1	Liggett & Myers TabaccoCompany **New-York**	Chesterfield	10	—	4	—	2	—	—	20
2	R. I. Reynolds Tabacco Company **Vinston—Salem** U. S. A.	Camel	—	—	4	—	—	—	—	20

§ 2. Sprzedaż wymienionych w § 1 papierosów odbywać się będzie w miarę posiadanych zapasów.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*

(Dz. U. R. P. z dnia 30 czerwca 1929 roku Nr. 48, poz. 397).

Przepisy celne.

206.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 11 czerwca 1929 r.

o dalszem zawieszeniu cła wywozowego na ługi glicerynowe pomydlane.

Na podstawie art. 7 punkt a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Cło wywozowe na ługi glicerynowe pomydlane (poz. 253 tar. celnej), ustanowione na podstawie § 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 448) zawiesza się na dalszy okres do dnia 31 grudnia 1929 r. włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 24 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 959).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 30 czerwca 1929 roku Nr. 48, poz. 398).

207.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 12 czerwca 1929 r.

o ulgach celnych dla maszyn, aparatów i t. zw. walczaków, niewyrabianych w kraju.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie:

a) maszyn i aparatów niewyrabianych w kraju, o ile stanowią część składową nowoinstalowanych kompletnych urządzeń oddziałów zakładów przemysłowych lub mają służyć do obniżenia kosztów względnie zwiększenia produkcji przemysłowej i rolnej, może być stosowane cło ulgowe wynoszące 25% cła normalnego (autonomicznego).

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu orzeka, czy ulga celna będzie zastosowana;

b) t. zw. „walczaków" t. j. zbiorników pary i wody do kotłów wodnorurkowych, objętych poz. tar. celnej 152 p. 1, niewyrabianych w kraju, może być zastosowane na podstawie pozwoleń Ministerstwa Skarbu cło ulgowe, wynoszące 25% cła normalnego (autonomicznego).

W stosunkach z państwami, które będą podlegały postanowieniom rozporządzenia z dnia 25 stycznia 1928 r. w sprawie ceł maksymalnych (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 66), cło ulgowe, za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu będzie wynosiło 25% cła maksymalnego.

§ 2. Przedłuża się do dnia 31 grudnia 1929 r. włącznie ważność pozwoleń Ministerstwa Skarbu, wydanych na podstawie rozporządzenia z dnia 24 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 958).

§ 3. Za towary, które na podstawie niniejszego rozporządzenia mogłyby korzystać z ulg celnych, lecz które zostaną oclone w czasie od dnia 1 lipca 1929 r. do dnia 31 grudnia 1929 r. włącznie bez zastosowania ulg celnych, może być zwrócona różnica należności między cłem normalnem a ulgowem, o ile tożsamość maszyn, aparatów i t. zw. „walczaków" zostanie stwierdzona przy ocleniu i o ile ulga celna na podstawie niniejszego rozporządzenia zostanie przyznana.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1929 r. włącznie.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 30 czerwca 1929 roku Nr. 48, poz. 399).

208.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 20 czerwca 1929 r.

w sprawie uchylenia cła wywozowego od owsa.

Na podstawie art. 7 punkt a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się cło wywozowe od owsa, wobec czego poz. 248 taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 76, poz. 536) otrzymuje następujące brzmienie:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg. zł. gr.
248	owies	bez cła

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 29 września 1928 r. w sprawie ustanowienia cła wywozowego od owsa (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 768).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski*

(Dz. U. R. P. z dnia 30 czerwca 1929 roku Nr. 48, poz. 400).

209.

OBWIESZCZENIE

Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 12 czerwca 1929 r.

o wykazie związków eksportowych, uprawnionych do wydawania zaświadczeń w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 26 kwietnia 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie ryżu wyłuszczonego polerowanego oraz produktów ryżowych.

W wykonaniu § 4 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 26 kwietnia 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie ryżu wyłuszczonego polerowanego oraz produktów ryżowych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 340), podaje się do wiadomości, że do wystawiania zaświadczeń, zgodnie z postanowieniami § 2 wzmiankowanego rozporząrzenia, zostaje upoważniona „Sekcja Eksportowa Polskiego Przemysłu Ryżowego", Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Krakowie".

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Monitor Polski Nr. 144 z dnia 25 czerwca 1929 r. poz. 366).

210.

OKÓLNIK MINISTRA SKARBU

L. D. IV. 725/3/29

z dnia 12 czerwca 1929 r

w sprawie polsko-łotewskiego traktatu handlowego i nawigacyjnego, podpisanego w dniu 12 lutego 1929 roku.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich urzędów celnych.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dn. 2 maja 1929 r., wchodzą w życie z dniem 1 maja tegoż roku postanowienia traktatu handlowego i nawigacyjnego pomiędzy Polską a Łotwą, podpisanego w Rydze dn. 12 lutego 1929 r., o ile postanowienia te dotyczą dziedziny celnej.

Prócz zatem zniżek konwencyjnych, przyznanych innym państwom, a stosowanych do towarów łotewskich w myśl polsko-łotewskiego tymczasowego układu handlowego z dn. 22 grudnia 1927 r. (ok. z dn. 11.IV. 1928 r. L. D. IV. 478/3/28), od dnia 1 maja 1929 r. mają być na zasadzie odpowiednio wystawionych i wizowanych świadectw pochodzenia stosowane do niżej wyszczególnionych towarów, pochodzących i przychodzących z Łotwy, następujące zniżki, przewi-

dziane w wymienionym na wstępie traktacie z dn. 12 lutego 1929 roku:

Poz. Tar. Cel.	Nazwa towaru	Zniżka w %	Cło konwencyjne w zł. od 100 kg.
ex 37	Ryby:		
ex p. 2-a	szproty marynowane w oliwie, kilki w sosie, z korzeniami lub bez, z gatunku „clupea sprattus" . .	70%	258
ex p. 3-b. II.	flądra wędzona . .	20%	83,20
ex p. 3-b. II.	dorsz wędzony . .	30%	72,80
ex 88	Guma miękka — półfabrykaty i wyroby:		
ex p. 4	obuwie z kauczuku z tkaninami ze sprzączką lub bez . . .	60%	312
ex p. 5	kalosze	20%	468
ex p. 5	śniegowce . . .	11,8%	515,97
ex 130	Ultramaryna, etc.:		
ex p. 1 i 2	ultramaryna (tylko)	15%	96,13 131,49
ex 131	Biel:		
ex p. 1	biel ołowiana . .	15%	13,77
ex 132	Minja ołowiana i glejta	15%	11,05
ex 194	Linoleum, etc.:		
p. 1-a	linoleum gładkie jednobarwne w rolach .	10%	140,40
p. 1-b	linoleum drukowane lub wielobarwne w rolach i wszelkie w sztukach	23,07%	180,02

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Monitor Polski Nr. 146 z dnia 27 czerwca 1929 r. poz. 374).

211.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 29 kwietnia 1929 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 23 lutego 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. Paragraf 6 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 23 lutego 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 180) uzupełnia się następującym ustępem końcowym:

„Za żelazocjanki potasowe i sodowe, błękity paryski i „Milori" oraz ług potasowy, wywiezione w okresie od 1 stycznia 1929 r. do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, może Ministerstwo Skarbu przyznać zwrot ceł według norm, wymienionych w niniejszem rozporządzeniu".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Monitor Polski Nr. 149 z dnia 2 lipca 1929 r.)

Wiadomości nieurzędowe.

Wakujące posady w administracji skarbowej.

W związku z wakującemi w administracji skarbowej posadami urzędników I kategorji Ministerstwo Skarbu poszukuje kandydatów z ukończonem wyższem wykształceniem, zwłaszcza prawników, ekonomistów, inżynierów, chemików, techników i mechaników.

Reflektanci winni składać podania w Wydziale Administracyjnym Departamentu Ogólnego Ministerstwa Skarbu.

Do podania należy dołączyć życiorys oraz w odpisach: 1) świadectwo z odbytych studjów, 2) ewentualne świadectwo poprzedniej pracy, 3) metrykę urodzenia, 4) dowód przynależności państwowej, 5) dokument stwierdzający stosunek do wojskowości.

Nadto w podaniu winien kandydat wskazać adresy trzech osób, na referencje których może się powołać, jak również podać miejscowość, w której zamierzałby pełnić służbę.

KOMUNIKAT Nr. 46

Kasy Pogrzebowej Pracowników Skarbowych.

Z powodu śmierci członków Kasy: Stanisława Siennickiego w dniu 11 czerwca 1929 r. i Włodzimierza Plinty w dniu 17 czerwca 1929 r. Kasa wypłaciła zapomogę w kwocie 1200 złotych — wobec czego należy się od każdego udziału po 2 zł.

Zawiadamiając o powyższem Zarząd Kasy prosi o wpłacenie należnych składek do P. K. O. na konto czekowe Kasy 3477 (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt siedem).

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22, Nr. 46902. 8.VII. 1929 r. 8000.